

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 72/20
Люксембург, 11 юни 2020 г.

Решение по дело C-88/19
Alianța pentru combaterea abuzurilor/TM и др.

Строгата защита на някои животински видове, предвидена в Директивата за местообитанията, обхваща и екземплярите, които напускат естественото си местообитание и се озовават в зони, населени с хора

Така залавянето и транспортирането на вълк, намерен в село, могат да бъдат обосновани само ако са предмет на дерогация, приета от компетентния национален орган

В решение *Alianța pentru combaterea abuzurilor* (C-88/19), постановено на 11 юни 2020 г., Съдът се произнася по териториалното приложно поле на системата за опазване на някои животински видове, предвидена в член 12, параграф 1 от Директива 92/43 за опазване на естествените местообитания и на дивата флора и фауна¹ (наричана по-нататък „Директивата за местообитанията“). В това отношение **Съдът потвърждава, че строгата система за опазване, предвидена за видовете, изброените в точка а) от приложение IV към посочената директива, както е вълкът, се прилага и за екземплярите, които напускат естественото си местообитание и се озовават в зони, населени с хора.**

През 2016 г. персоналът на асоциация за защита на животните, придружен от ветеринарен лекар, залавя и транспортира без предварително разрешение вълк, който влиза в имота на жител на румънско село, което се намира между две големи територии, защитени на основание на Директивата за местообитанията. Транспортирането на заловения вълк обаче в естествен резерват не преминава, както е предвидено, и той успява да избяга в близката гора. Подадена е наказателна жалба за нарушения, свързани със залавянето и транспортирането на вълка в лоши условия. В рамките на това наказателно производство запитващата юрисдикция поставя въпроса дали разпоредбите за защита в Директивата за местообитанията се прилагат и във връзка със залавянето на диви вълци в периферията на агломерация или в границите на териториална административна единица.

Съдът най-напред припомня, че член 12, параграф 1, буква а) от Директивата за местообитанията задължава държавите членки да вземат необходимите мерки за въвеждане на строга система за опазване на защитените животински видове „в техните естествени области на разпространение“, като се забраняват всички форми на умишлено залавяне или убиване на взети „от природата“ екземпляри от тези видове.

Що се отнася до териториалното приложно поле на тази забрана за умишлено залавяне или убиване, Съдът посочва, че по отношение на защитените животински видове, които подобно на вълка изискват големи местообитания, понятието „естествени области на разпространение“ е по-широко от географското пространство, което притежава физическите и биологичните елементи от решаващо значение за техния живот и размножаване, и съответства по този начин на географското пространство, в което съответният животински вид пребивава или е разпространен в рамките на естественото си поведение. От това следва, че предвидената в член 12, параграф 1 от Директивата за местообитанията защита не съдържа граници или предели, така че екземпляр от защитен животински вид, който се

¹ Директива 92/43/ЕИО на Съвета от 21 май 1992 година за опазване на естествените местообитания и на дивата флора и фауна (ОВ L 206, 1992 г., стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 109).

намира в близост до или в рамките на зони, населени с хора, преминаващ през такива зони или хранещ се с ресурси, произведени от човека, не може да се приеме за животно, което е напуснало своите „естествени области на разпространение“. Това тълкуване се потвърждава от определението в член 1, параграф 1, буква f) от Конвенцията за опазване на мигриращите видове диви животни², според което понятието „ареал“ на даден вид взема предвид териториите от всякакво естество, които този вид прекосява.

Следователно според Съда текстът на член 12, параграф 1, буква а) от Директивата за местообитанията, който забранява умишленото залавяне или убиване на взети „от природата“ екземпляри от защитените видове, не позволява зоните, населени с хора, да бъдат изключени от приложното поле на защита на тази разпоредба. Употребата на израза „от природата“ единствено уточнява, че предвидените в тази разпоредба забрани не се прилагат непременно за екземплярите, които са предмет на законна форма на залавяне.

Тълкуването, според което защитата, предвидена в член 12, параграф 1, буква а) от Директивата за местообитанията, не съдържа нито строги граници, нито предели, също е от естество да позволи постигането на целта, преследвана от посочената разпоредба. Всъщност става въпрос да се защитят тези видове не само в определени места, дефинирани ограничително, но и техните екземпляри, които живеят в природата или в диво състояние и по този начин изпълняват функция в естествените екосистеми. В това отношение Съдът отбелязва освен това, че в много региони на Съюза, подобно на разглеждания, вълците живеят в обитавани от човека зони, като антропоизацията на тези пространства също е довела до частично приспособяване на вълците към тези нови условия. Освен това развитието на инфраструктурата, незаконната горска експлоатация, земеделските стопанства и някои промишлени дейности допълнително са оказали натиск върху популацията на вълците и тяхното местообитание.

Следователно Съдът прави извода, че задължението за строго опазване на защитените животински видове се прилага спрямо всякакви „естествени области на разпространение“ на тези видове, независимо дали те се намират в тяхното обичайно местообитание, в защитени територии или в близост до човешки съоръжения.

Що се отнася до управлението на положенията, които могат да възникнат, ако екземпляр от защитен животински вид влезе в контакт с хората или имуществото им, по-специално в случаи на конфликти, породени от завземането на естествени пространства от човека, Съдът припомня на следващо място, че държавите членки трябва да приемат цялостна законодателна уредба, която в съответствие с член 16, параграф 1, букви б) и в) от Директивата за местообитанията може да включва мерки за предпазване от сериозно увреждане, особено на селскостопански култури или добитък, или мерки в интерес на общественото здраве и безопасност или поради други наложителни причини от приоритетен обществен интерес, включително и такива от социален или стопански характер.

Така Съдът потвърждава, че залавянето и транспортирането на екземпляр от защитения животински вид, какъвто е вълкът, могат да се извършват само в рамките на дерогация, приета от компетентния национален орган в съответствие с член 16, параграф 1, букви б) и в) от Директивата за местообитанията, основавана по-специално на съображение за обществена сигурност.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

² Конвенция за опазване на мигриращите видове диви животни, подписана в Бон на 23 юни 1979 г. и сключена от името на Общността с Решение 82/461/ЕИО на Съвета от 24 юни 1982 г. (ОВ L 210, 1982 г., стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 3, стр. 217).

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда
[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването
За допълнителна информация се свържете с Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293